

ÀGORA UPF

LA REVISTA DEL CONSELL D'ESTUDIANTS

Continguts

04

BERTA GALOFRÉ CLARET

Elogi de la mirada

06

MARÍA ARAGÓN GONZÁLEZ

Bitàcora: Parte I.

Los pensamientos son libres

10

ANA M. G.

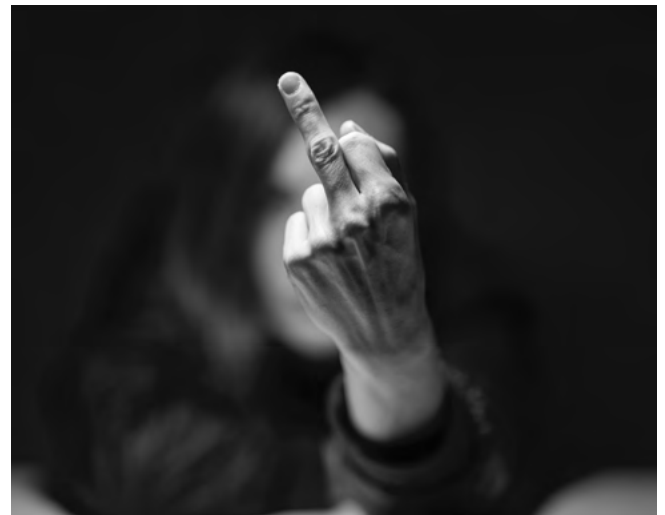
Quan el futur és incert

12

FILIPA MLADENOVA

Hablamos de *period leave*

14

LIAN SUBIRAT DOMÈNECH

La *seva* maternitat

16

MIREIA BLANCO LÓPEZ

La crisi climàtica no s'atura per res

**"IF NOT ME,
WHO? IF NOT
NOW, WHEN?"**

EMMA WATSON

18

BERNAT LLEIXÀ I BERGEL

Una vida universitària en plenitud

20

GAU DE LA JNC A LA UPF

Ara? JNC, en acte de servei

21

AIESEC

Prácticas internacionales AIESEC

SEMÀFOR

22

SAGU... al rescat!

Edició

Núria Foguet Civit

Laura Polo Dalfó

Mireia Romero Dorchin

Disseny editorial i maquetació

jordivilanova.com

ELOGI DE LA MIRADA

BERTA GALOFRÉ CLARET

Aquest és el meu últim trimestre a la Pompeu i cada dia que passa el sentiment d'estranyesa creix estrepitosament, sembla impossible que ja hagin passat quatre anys. Ara mateix, només em veig capacitada per fer un breu balanç d'aquests darrers cursos, però sobretot vull adreçar-me als més petits de la casa, els de primer i segon. Quan en tenia divuit i tot just començava l'aventura universitària vaig sentir que unes alumnes de quart deien afectuosament que els de primer cicle eren encara uns «bebès» i que aprofitessin. Vaig prendre nota i així ho he intentat fer fins avui, que traspasso aquest missatge als més joves.

Tanmateix, no pretenc fer un elogi del *carpe diem* ni tampoc del *tempus fugit* o de qualsevol llatínisme que hagi pogut aprendre. Tot el contrari, voldria fer un elogi de la mirada, tot intentant articular un discurs amb sentit i coherència, i ho faré amb l'ajuda de Plató, almenys per justificar que aquests quatre anys d'estudi han servit per a alguna cosa.

A *Alcibiades*, un dels diàlegs del corpus platònic, s'afirma que la mirada, la visió, és el mitjà pel qual dues ànimes poden contemplar-se. De fet, Plató no serà l'únic, també Plotí més tard farà una afirmació similar. Així, hi ha alguna cosa en la mirada que la fa especial, que la fa capaç de crear ambients singulars, propis d'un esdeveniment trencador. Més endavant, Plató dirà que l'ànima és la part on radica el saber i el coneixement, la part més divina, a la qual cal agrair la possibilitat de conèixer-nos a nosaltres mateixos. Però deixant de banda aquest plus informatiu, vull seguir indagant en la qüestió de la mirada i justificar la preponderància que li esteu atribuint.

Aquest curs acadèmic, he anat a classe una sola vegada, i no ho dic com a retret sinó com a reflexió que em permet lligar el que esmentava al paràgraf anterior. Recordo que només sortir de l'aula vaig adonar-me com havia trobat a faltar les mirades de complicitat amb els professors, també amb els companys, aquesta mirada atenta i recíproca de transmissió bidireccional, que permet acostar-te a l'altra persona, i contemplar-li l'ànima en termes (neo)platònics. Aquest últim curs i mig ha estat un desgavell, la manca de contacte dins les aules ha estat artificiosament maldestre i poso en dubte que haguem estat capaçs de trobar el format adequat per establir els vincles, que en definitiva, defineixen l'experiència universitària —de fet, qualsevol experiència.

Vull fer un elogi de la mirada perquè aquesta —m'atreveria a dir— ho és tot o, si més no, ens ho pot donar tot. És reconeixement entre dues autoconsciències, és la via per on el món pot afectar-nos, també ferir-nos, però una ferida que ens construeix i ens ensenya. Afegiria que cal parlar d'una mirada passional, d'una visió comoguda, que tot ho desperta i que a la vegada impulsa a voler conèixer la vida que ens rodeja. L'experiència universitària, penso, és precisament això: una mirada passional envers l'activitat diària que ens proposava, almenys fins fa uns anys. I, malgrat tot, encara ens ho proposa, però la manca de presencialitat ens ho fa difícil. “Ho tornarem a fer”, dirien alguns. Però no voldria atribuir-me aquest discurs naïf. No obstant, sí que vull reivindicar, sobretot entre els més petits, però també entre els més grans, que ens ha tocat malviure aquesta situació, però la mirada ha perviscut i desitjo que quan torneu a les aules, si és possible, devoreu amb els ulls tot allò que us ensenyin i especialment que creeu vincles. Tant de bo no oblidar mai que som persones, que som socials i que els vincles ens edifiquen. Mirem-nos, mireu-nos activament als ulls i establím les relacions que, en darrer terme, serà el que en traurem, de tots aquests anys. Absorbim i aprenem d'aquells que ens sembli que més en saben, que ens obrin més portes i que ens mirin als ulls fins que sembli que ens toquin l'ànima.

Per acabar, vull agrair aquests anys de convivència a tots els companys i companyes de classe, professors i professores que m'han mirat i que tot escoltant-me m'han ajudat a caminar, pensar i ser una mica millor respecte a aquella noia que trepitjava perduda, però admirada, per primer cop la facultat. A reveure! ■

Bitácora: Parte I.

Los

pensa- mientos

son

libres

MARÍA ARAGÓN GONZÁLEZ

Salgo del avión al aeropuerto de Frankfurt y siento lo que más abunda: el silencio. No me puedo creer estar en el centro aéreo más grande de Europa y que no se oiga una mosca. ¿Será porque hay menos gente a causa del Covid? No lo creo: en Madrid había mucho más ruido. A ver... Camina. Equipaje y al tren: tengo que llegar hasta Heidelberg. Compró un billete, me olvido la botella de agua de tres euros en el mostrador, vuelvo y voy hacia el andén. Hacía tiempo que no viajaba, y las figuras geométricas de la estación no sé si me parecen futuristas o un recuerdo de la última vez que cogí un tren al extranjero. La máquina llega a su hora. Busco un asiento aleatorio y miro por la ventana: ¡Uf! La Luna es la misma. El caso es que en el tren también podría haber comprado silencio a granel. No sé por qué me sorprende tanto, si ya estuve aquí una vez... Transbordo en Manheim hacia Heidelberg. A ver si es verdad que la gente no lleva mascarilla por la calle. Salgo de la estación y la primera imagen que me choca: un cenicero con seis cigarros fumándose solos: muy poético. Tíquet. Bus. Y voy a buscar la casa en la que dormiré. He visto algunas fotos. Es una residencia con veintisiete personas y tengo entre miedo y curiosidad. Intento abrir la puerta. No puedo. «Hallo!», grito con mi torpe alemán. Nadie me ha escuchado, pero hay dos jóvenes cenando en una mesa del jardín. «Hallo!», repito. «¡Hola!». Como si me fueran a entender mejor en castellano... Bueno, parece que sí: Uno se acerca hacia mí. «Hey, bist du María?». «Ja, ja. Das bin ich». Y luego me dice que la puerta estaba abierta y siempre lo

está. Buen comienzo. Veo caras de chicas curiosas que se asoman por la ventana. Saludo y pregunto dónde puedo dejar el equipaje. Es de noche y hace una temperatura buenísima, a pesar de estar casi al borde del río. Una muchacha con las cejas cortadas y unos *piercings* que le quedan muy bien me acompaña. «¿Tienes comida?». «No». Son las nueve, todavía hay un súper abierto. Hago la primera compra y me cuenta que es el primer día que hace tanto calor... «Será que lo he traído yo», pienso inocentemente. Demasiadas caras, un par de copas de vino y a dormir. Pues no son tan fríos como yo pensaba.

¡Ya es viernes! Hoy hacen una fiesta. Resulta que de entre todas las ofertas de casa que encontré en la página WG-Gesucht (análoga Baddi o depisempis), he acabado en una fraternidad universitaria del año 1863. Lo que aquí llaman una *Verbindung*. En mi cabeza proyecto con prisa una *movie* americana y veo gente jugando al *beer-pong*. Pronto se acaba el carrete y me enseñan lo que es esto. A las cinco de la tarde: una parrillada. «Pero si yo he comido a las tres», pienso. No tengo hambre. A las ocho bajamos al sótano de la casa, al *Keller*. Yo, que soy de La Rioja, me siento como en casa, esas paredes de ladrillo me recuerdan a las bodegas que hay en mi pueblo. ¿Choque cultural? ¿Qué es eso? Lo siguiente: en la pared proyectan unas ocho caras de señores que se apellidan Müller y se llaman Friederich y llevan unas cintas tricolores, sombreros extraños. No entiendo nada. «¡María!», me dicen, «esto es un acto de inclusión a nuevos miembros a la fraternidad». ¿Qué? Y entonces entiendo: un joven pelirrojo agarra una espada con los mismos tres colores que las bandanas de los señores proyectados y dice «Si-

lenzium». Empieza una perorata en la que entiendo que explica las normas. Hay que pedir tiempo para ir al baño y hay un ritual para hablar en público: gesto con las manos, trago de cerveza, y una vez en pie, puedes expresarte. De repente, me veo cantando cosas como *Die Gedanken sind frei* (algo así como que “los pensamientos son libres”) o *wir lesen Schillers Dramen, und verführen alte Damen...* que es la canción de la facultad que me corresponde. Mientras tanto, chocamos jarras de cerveza y la gente grita «Prost!». «¿Qué te parece la noche?», me preguntan entre risas. «No creas que para nosotros esto es normal. No lo sé, la verdad. Esta noche ha entrado la primera mujer en la historia de la fraternidad».

Después del fin de semana, compruebo que la vida es igual que en cualquier otra residencia universitaria, pero en las que yo conozco no había un sótano tan folclórico. ¡Aunque eso no es todo! Tras una semana de sol incesante: llueve, y yo me veo en el balcón de la casa escuchando un concierto de El Cigala con auriculares. «Esto ya es más Alemania», me dicen. Salgo a la calle y sí, la gente puede ir sin mascarilla salvo en centros comerciales, transporte público o calles muy concurridas. Para comprar: hay test de antígenos gratuitos frente al centro comercial. Y mientras esperas los quince minutos del resultado puedes observar el jardín que hay debajo del puente al borde del río Neckar, y ves a la gente charlando, tomando el sol con los patos... Y sentada casi en una cuadrícula. Hacia el otro lado: botellas de vidrio ordenadas cerca del contenedor, y de nuevo: el silencio. Supongo que tendré que caminar por el “Philosophenweg” y pensar: «para qué he venido aquí». ■

Simon, estudiante de Geografía en Heidelberg: “Me gusta conocer gente de otros lugares porque hay pequeñas costumbres distintas”

Foto: mnyar samir on Unsplash

PART I. PRESENTACIÓN

¿Podrías presentarte brevemente?

Me llamo Simon, tengo veintiún años, estudio Geografía en Heidelberg y soy del sur de Bavaria, en Alemania.

¿Estás satisfecho con tus estudios universitarios?

Sí, mucho.

¿Cómo valoras el sistema educativo alemán?

Bueno... La educación secundaria y la escuela primaria son bastante malas en general. Para mí estuvo bien, pero sé que para otra gente no fue tan bien. Según mi experiencia y lo que me cuentan otras personas, las universidades de aquí están muy bien, tienen muy buena calidad.

¿Por qué dirías que tienen buena calidad?

Ehm... Creo que se aprende mucho. [Risas] Y creo que internacionalmente están bien reconocidas: los profesores son muy buenos, y hay investigación científica de calidad.

¿Alguna vez te has planteado ir a otro país?

Sí, claro. El último medio año estuve estudiando en Chequia. Ahora estoy pensando en ir a otro sitio para hacer el máster, a otro país me refiero.

¿Por qué o para qué?

La razón por la que me gustaría estudiar fuera no es porque esté mal en Alemania, sino porque me parece guay ver otros países mientras estudio.

¿Qué aprendiste de esa experiencia?

Primero de todo, conocí a personas de otros países. Eso no lo había podido hacer antes... una pena. En la universidad no aprendí mucho, la verdad. Las clases para los ERASMUS eran bastante sencillas y no te exigían mucho. Así que sí, lo que me llevo es la experiencia social, sobre todo porque con COVID-19 se agradece tener contacto con gente.

De cara al futuro, ¿volverías al país donde hiciste el intercambio o te quedarías en Alemania?

Claramente me quedaría en Alemania. No sé checo y además es muy difícil. Creo que tampoco es muy útil a escala internacional, y salvo quizás Praga, en Alemania la calidad de vida es más alta que allí.

¿Qué valoras de la juventud alemana?

Uhm, buena pregunta. Bueno, creo que yo vivo en una burbuja porque solo conozco estudiantes universitarios, o sea, no conozco mucha gente de mi edad que trabaje. No te sabría decir algo en concreto... [Pausa] Bueno, sí. Aunque en Alemania en general la vida es muy parecida, me gusta conocer gente de otros lugares porque hay pequeñas costumbres distintas.

PART II. ACERCA DE ESPAÑA

¿Sabes algo sobre el sistema educativo en España?

Nada de nada. Lo siento.

¿Crees que aquí hay prejuicios acerca de los jóvenes españoles?

Creo que el único prejuicio que tenemos es que sois más abiertos que los alemanes. Los alemanes somos un poco más... para "adentro".

¿Irías a España de ERASMUS?

Creo que no sería mi primera opción, pero si tuviera la oportunidad de ir a Madrid o Barcelona sí que lo haría.

¿Por qué?

Porque son ciudades grandes y durante mi ERASMUS conocí por primera vez a gente de allí que me ha hablado muy bien de ellas. Me parece guay... Y hace buen tiempo.

¿Alguna vez has leído en la escuela o por iniciativa propia algo de literatura en español?

Desgraciadamente no.

¿Y has escuchado música en español?

Solo sin querer. O sea, no es que no me guste, pero no la escucho en privado.

PART III. MIGRACIÓN

¿Por qué crees que la juventud de España viene a Alemania?

Supongo que porque hay mejores oportunidades de trabajo y más dinero. Desde luego que no creo que sea por la cultura. [Ríe]

¿Les recomendarías venir?

Claro, ¿por qué no? Sí, sí. A mí me gusta cómo se vive aquí.

¿Qué diferencias crees que hay entre la juventud española y alemana?

Hmmm... Creo que la juventud española es más abierta en general. Bueno, salen más de fiesta... Incluso diría que la gente de allí que he conocido que no salía cada día, salía más que un alemán estándar. Aunque claro, solo he conocido a jóvenes de España estando yo de fiesta. Así que quizás sea por eso. [Ríe] También creo que la lengua es más bonita, más útil que el alemán. Y también creo que la gente española se queda despierta más tiempo que la alemana. Me gusta porque yo también me acuesto tarde.

De lo que sabes hasta ahora, ¿qué crees que podrías aprender de la juventud española y su cultura?

No sé cómo han crecido allí y cuáles son sus perspectivas de vida, qué es lo que quieren hacer. Y me gustaría saberlo.

¿Crees que hay algún tema en particular en el que la juventud española esté más "avanzada" que la alemana?

Hmmm... Creo que hablar sobre sexo. [Ríe] No conozco a mucha gente joven de allí, así que no puedo afirmarlo cien por cien. Creo que en una sociedad moderna es importante hablar de sexo abiertamente. Lo considero importante para la emancipación. Y también es divertido.

¿Cómo crees que afecta este tabú a la juventud alemana?

Creo que la gente se puede sentir juzgada por lo que hace. Especialmente las mujeres. Pero también es una cuestión generacional y está cambiando aquí también.

¿Qué crees que podría aprender la juventud española de la alemana?

Pff... Buena pregunta. Pues no lo sé, porque realmente no sé qué es lo que nosotros tenemos que vosotros no tenéis.

¿Me podrías decir un país cuya sociedad sea un ejemplo para ti?

Sí... Supongo que los países nórdicos suelen ponerse como ejemplo de sociedad. Especialmente a nivel educativo. Finlandia sobre todo. Y bueno... También me gustan los Países Bajos por sus infraestructuras, que son increíbles. También me gusta porque son muy abiertos de mente. Aunque a nivel global creo que Alemania está muy bien, y España igual. ■

QUAN EL FUTUR ÉS INCERT

ANA M. G.

Fa unes setmanes llegia l'article de Mireia Blanco en l'últim número de la revista, on exposava com la COVID-19 havia impactat la comunitat universitària, i em vaig posar a pensar. Però en comptes de pensar en el conjunt d'individus que passen el seu temps entre les parets de la universitat (o, millor dit, connectats a l'*Aula Global*), vaig pensar en aquells que han hagut de viure amb el virus. Què passa si, a més de ser jove i estudiant, es té Covid Persistent? No em va caldre anar gaire lluny per trobar una resposta, ho sé bé.

Amb vint-i-un anys, tenia l'energia necessària per menjar-me el món. Es-

tudiant d'un doble grau, entrava a la facultat a dos quarts de nou del matí i sortia a les vuit del vespre, i, quan arribava a casa, sopava i em posava a estudiar. Les jornades de catorze hores no eren cap problema per a mi, sinó una passió. Fins al març de 2020.

Recordo que s'havien ajornat els exàmens del segon trimestre. Tothom estava content perquè això suposava tenir més temps per estudiar i perquè, segurament, els exàmens serien *online*. Per contra, jo començava a tenir canvis extrems de temperatura, mal de cap, febrícula i taquicàrdies. A mesura que anaven passant els dies, també augmentaven els símptomes i les sospites sobre el seu motiu. Tres setmanes després, entrava per les portes d'urgències amb punxades

als pulmons, 180 pulsacions per minut i una bossa amb el portàtil (per si em tocava avançar feina des de l'hospital). Per sort, no va caldre, i poques hores després ja era a casa diagnosticada amb una COVID-19 lleu i amb el pronòstic que, en un parell de setmanes, estaria perfectament.

Tinc sort si puc concentrar-me i funcionar cognitivament durant dues hores al dia. He d'anar amb compte de no forçar massa, perquè qualsevol esforç, físic o mental, em provoca múltiples recaigudes. Una de les més fortes va ser el juny, quan van aparèixer els mals de cap i les parestèsies, just enmig del període d'avaluació del tercer trimestre, en què se suposava que havia de fer exàmens i entregar treballs. Estirada al llit dels

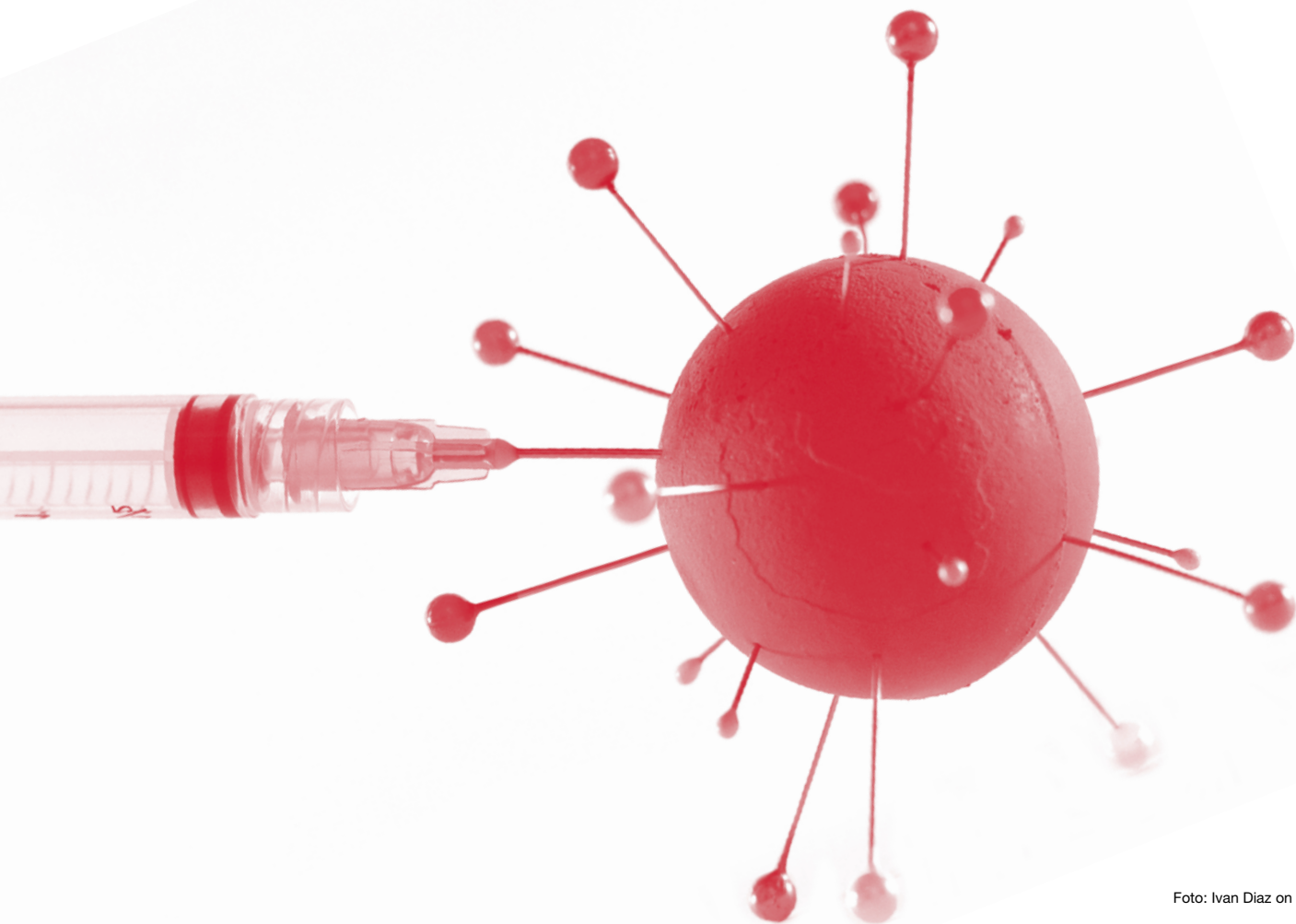

Foto: Ivan Diaz on Unsplash

meus pares amb febre i una fatiga incapacitant, allà estava jo, disposada a fer els exàmens amb l'ordinador a les cames. Vaig estar increïblement agraïda per la política adoptada quant a la docència *online* i vaig esperar que arribés el pròxim curs, en què estaria llesta per començar de nou, sense símptomes. Però això no va succeir.

Ha passat més d'un any i, avui dia, se'm segueix complicant "estar" virtualment quan ni "soc" presencialment. Quan no són les migranyes, és la boira mental i la falta de concentració, i quan no, el POTS (Síndrome de Taquicàrdia Postural Ortostàtica) o les miàlgies... És com viure en una muntanya russa de símptomes de la qual no pots baixar. Al final, m'he acostumat a

tenir el pulsioxímetre al costat de l'ordinador; a acceptar la meua lletra quan se m'adorm la mà, a haver de tancar el llibre perquè el mal de cap és massa intens o, simplement, a agrair a les divinitats que l'aula està a la planta baixa i no he de pujar escales.

Afortunadament, les coses estan avançant i cada cop es coneix més sobre la Covid Persistent i sobre com aquesta malaltia afecta els que la patim. Es calcula que el 10% de les persones contagiades segueixen amb símptomes després de dotze setmanes. Per això les estadístiques em fan pensar que no puc ser l'única en aquesta situació. Hi ha d'haver més gent patint en silenci i esperant algun moviment per part de la comunitat universitària tal com s'ha fet al Regne Unit.

No negaré que m'espanta pensar en el futur, en la possibilitat que tot es cronifiqui i que tots els meus plans es trunquin, atès que la COVID-19 no només està afectant el meu cos, sinó també la meua carrera en l'any més important. Acadèmicament estic lluitant. No és fàcil seguir un horari o fer plans quan no saps si et despertaràs trobant-te bé o sentint-te com una persona de vuitanta anys.

Però, tot i això, segueixo assistint a les classes, llegint i estudiant mentre aprofito i gaudeixo dels moments en què em trobo millor per fer el que més m'agrada i tornar a ser jo. Perquè com molt bé va dir Sílvia Soler a *Els Matins*: «Em vull curar; no vull ser una malalta persistent de Covid». ■

Hablamos *period*

FILIPA MLADENOVA

Para las mujeres, tener la menstruación no es una elección. Cada mujer experimenta su período de manera diferente: algunas con grandes dolores, otras con un leve malestar, hasta hay algunas mujeres que no lo sienten en absoluto. Aunque, definitivamente, no diría que esta experiencia es siempre igual, incluso para mí cambia de un mes a otro. Sin embargo, cada vez que sufro el dolor, desearía que el mundo me diera un respiro, me dejara acurrucarme en la cama y nadie me molestara durante, al menos, un par de horas —a menos que sea para traerme chocolate—. No creo que sea necesario explicar más lo incómodo que puede llegar a ser cuando comienza la menstruación. No le pediría a nadie que se justifique más cuando tiene migrañas o alergias que son particularmente graves en ocasiones. Pero ese no es el punto. Me considero afortunada de trabajar en un lugar progresista en el que no necesito justificarme o explicarme cuando prefiero trabajar desde casa o, directamente, tomarme un día libre debido a mi período. Espero que la posibilidad de un *period leave* pueda estar disponible para todas las mujeres que lo necesitan en un futuro cercano.

Ahora, muchas mujeres nos dirían que durante generaciones han trabajado sin tomarse un permiso y han sobrevivido muy bien: «nos las arreglamos». Además, hay muchas píldoras maravillosas hoy en día: píldoras hormonales o analgésicas, entre otras. Asumen, también, que se nos hace más fácil a nosotras, las jóvenes. Si bien tomar una pastilla es una solución al problema, debe ser una elección y no una obligación. Las condiciones laborales no deben ser un impedimento para que las mujeres decidan cómo abordar su período menstrual. Deben tener la opción de decidir si tomar o no la pastilla. Solo porque haya una píldora, el problema no está resuelto.

Por otro lado, muchos temen que permitir un *period leave* de alguna manera victimizaría a las mujeres y las mostraría como débiles y no suficientemente buenas. ¿Suficientemente buenas para quién? ¿Acaso necesitamos aguantar el dolor menstrual mientras trabajamos para sentirnos realizadas? Entonces, ¿por qué ocultamos nuestra naturaleza? Al fingir que no sucede y actuar como si nada, solo estamos enviando un mensaje a las futuras mujeres de que su dolor no importa, que está bien sufrir. Estamos convirtiendo algo tan normal como el ciclo de nuestro cuerpo en un tabú,

de leave

una debilidad y una «condición» de la que avergonzarse.

Si los hombres tuvieran períodos, esta cuestión ni siquiera se habría debatido. Si un hombre experimenta dismenorrea: dolor lumbar, náuseas, diarrea y dolores de cabeza, todo al mismo tiempo en un día, dudo que paseara silenciosamente por la oficina y trabajara como cualquier otro día. De hecho, dudo que un hombre considere seriamente ir a trabajar en un día como ese. Probablemente simplemente se negaría. Entonces, ¿por qué tenemos que luchar para superarlo? ¿Solo para demostrar que podemos ser tan buenos como alguien que nunca ha tenido que sufrir por esto? Por supuesto, es solo una suposición, porque lo más probable es que los hombres nunca tengan la suerte de experimentar tal sensación.

Por tanto, considero que el problema se basa en una construcción social. Entendemos que tenemos que adaptarnos al trabajo, aunque este no tome en consideración nuestra naturaleza. La idea de ignorar el dolor para demostrarnos fuertes no es más que el reconocimiento de la construcción social del género. No es más que cumplir con la idea de que la experiencia de los hombres debe ser determinante

para el modo de trabajo de las mujeres. La idea está arraigada en nuestra cultura, en nuestro idioma y en nuestras expectativas. Debemos cuestionarnos si el modelo de trabajo masculino se adapta a nuestra realidad.

Todas hemos escuchado «sé fuerte, aguanta como un hombre». Me gustaría ver cómo un hombre aguanta como una mujer. Mientras que las mujeres, a lo largo de la segunda parte del siglo xx, tuvieron que demostrar que eran tan fuertes, tan inteligentes y tan capaces como los hombres; me gustaría creer que nuestra generación ya no necesitamos demostrar que somos tan capaces como ellos. Debemos sentirnos empoderadas por nuestras experiencias como mujeres. La posibilidad de dar las opciones de un *period leave* debe ser un derecho de todas las mujeres. Si los hombres tuvieran períodos, quizá estaría más normalizado. Tenemos que vencer la estigmatización y el tabú que rodean las experiencias de las mujeres. Espero un futuro más comprensivo y emocionalmente inteligente en el que nuestro bienestar y nuestras necesidades se consideren por encima del trabajo. ■

LA SEVA MATERNITAT

Som lliures d'escollir la nostra maternitat?

LIAN SUBIRAT DOMÈNECH

Amb aquesta pregunta punyent una noia —o dona— de 23 anys (a qui em permetré el luxe de referir-m'hi com una antiga *amiga* i de la qual ara no diré el nom) exposava la seva intimitat a Instagram. Fa poc que s'ha fet una lligadura de trompes perquè, com afirma, «mai ha volgut ser mare, i mai ho serà biològicament».

En la seva publicació explica de forma clara, tot i que no concisa (perquè aquests temes no ho són, de concisos), el perquè de la seva decisió, la seva manera d'entendre la maternitat i, també, la seva experiència. Hi inclou

exemples de comentaris de persones properes —i no tan properes— així com els passos que ha hagut de seguir per tal que li permetessin sotmetre's a aquesta operació: múltiples xerrades amb el seu ginecòleg, un tribunal mèdic, un psiquiatre... En definitiva, «passar per especialistes que analitzessin si estava bé del cap», descriu ella. També defineix com una «odissea» els maldecaps relacionats amb demanar la baixa *a posteriori*, ja que se suposa que aquesta operació és només per a dones que ja han tingut criatures i que volen deixar de ser fèrtils. És a dir, que «ja han complert la seva missió en aquesta vida: tenir fills», afirma ella. Finalment, acaba amb una dura reflexió sobre la maternitat —desitjada o no— i sobre la

visió social del paper de la dona en aquest món.

«Ja t'ho has pensat bé? Pensa que després te'n pots penedir.» «I la teva parella, hi està d'acord?» «Estàs sent molt egoista, potser els teus pares volen ser avis.» «Ara no vols tenir fills, però ja canviaràs d'opinió quan et facis gran...»

Això és un petit recull de preguntes i opinions no demanades que ha rebut la meva antiga amiga al llarg d'aquest procés. Explica que sent que s'ha paternalitzat la seva elecció. Des de pressuposar que no s'ha informat bé, fins a ridiculitzar la seva opinió per ser massa jove. «Segons la biologia soc fèrtil des dels catorze, segons la legalitat soc adulta des dels divuit i se'm demana que treballi i que pagui els meus impostos, però resulta que soc massa jove per poder decidir sobre el meu úter», escriu.

D'una banda, a les dones joves ens aixafa el paternalisme acumulat al llarg de generacions, que s'entristeix quan descobreix que una dona no vol ser mare. D'altra banda, el tabú de la maternitat no desitjada fa que sorgeixin complexos a l'hora d'alçar la teva veu respecte al tema, per por a què diran les teves amigues i companyes, o què pensaran les altres dones.

La meva amiga llença preguntes com: Què passa quan no podem garantir el futur de les nostres criatures? Quan no podem assegurar que creixeran en un ambient sa i lliure? O si no podem assegurar que seran felices?

Raó no li falta per preguntar-se què passa quan no podem assegurar a un infant els seus drets: ser estimat, educat i protegit?

Jo soc adoptada. Utilitzo el verb *soc* perquè és el correcte i perquè, a diferència d'un trastorn, malaltia o problema de salut, no es pot substituir pel *tinc*. No *tinc* una adopció, vaig ser adoptada i, per tant, *ho soc*. És un fet

que, malgrat que no ha d'afectar la teva vida necessàriament, és objecte i forma part de la teva identitat i, molts cops —vulguis o no—, has d'utilitzar a l'hora de descriure't.

Com a dona adoptada (deixant de banda molts altres temes, tabús i possibles discriminacions) i que, a més, viu la seva adopció d'una forma completament natural i lliure de complexos, tinc opinions molt fortes sobre què vol dir ser mare i sobre l'avortament, alhora que molts dubtes sobre si realment em convenç tot aquest procés de «quedar-se embarassada» i, el més dolorós, parir.

En llegir la meva antiga amiga em poso a pensar. Reflexiono sobre els dubtes que he tingut sempre respecte a la maternitat, sobre les mirades i comentaris quan dius que no et veus sent mare, sobre sentir-me estranya quan era l'única que deia que no tenia clar si mai voldria tenir fills... Quan em poso en contacte amb ella —després d'uns quants anys sense dir-nos res— i li comento que ha estat molt valenta (tant per la seva tossuderia com respecte als comentaris rebuts) em respon que justament és això el que buscava. «Volia fer pensar a la gent i m'estic adonant que ho compartim moltes», em diu.

Quan jo tenia només un any, els meus pares van viatjar fins a la Xina amb la voluntat de ser, efectivament, pares. Tenien tantes ganes de compartir aquesta experiència que van sotmetre's al procés llarg i feixuc de l'adopció. La Roser i el Josep Maria van decidir ser pares, igual que la meva amiga va decidir esterilitzar-se. I jo celebro que ambdós s'ho poguessin permetre. Dic això perquè molts cops, o més aviat moltes persones, sovint s'obliden que la maternitat també va lligada a la classe social. Em permetré ser dura perquè no tinc res a perdre i, sent sinceres, tampoc no tinc cap trauma al respecte: a tu, que llegeixes això, probablement et van parir en un hospital, i a mi em van trobar aban-

donada a la muntanya, encara amb el cordó umbilical.

No hauríem d'oblidar que la maternitat és una elecció, i no una obligació o deure... O, almenys, no hauria de ser-ho. I és justament per aquest o que jo ara estic escrivint això. La maternitat hauria de ser una decisió a partir dels teus desitjos i la llibertat d'elecció, no per pressions, construccions socials o, fins i tot, per por a la soledat. Hauria de ser una elecció també en els contextos socials més baixos, perquè totes les persones amb opció a parir haurien de poder decidir si volen ser mares —o pares— o no. I, si ho volen ser, quan. Perquè també és violència que dones —o nenes— es trobin sense recursos per poder avortar o, fins i tot, que se'ls prohibeixi. Quant a això, la meva amiga és tallant i diu que, «igual que no serà mare perquè els seus pares puguin ser avis, no tindrà fills perquè altres no puguin tenir-los».

La seva visió m'ha donat una mica de llum i ordre a la meva. Sense voler excloure totes aquelles persones que volen ser pares (inclosos els meus), o les dones que desitgen experimentar la maternitat en totes les seves etapes i, sobretot, utilitzant de nou les paraules de la meva amiga: «sense atrevir-me mai a presumir que una dona no hagi de ser mare», espero que, a poc a poc, anem obrint espais de debat on parlar de feminisme, llibertats, drets, discriminacions i racismes. Però on també hi hagi lloc per escoltar opinions sobre aquelles persones que no volen ser mares; o que ho volen ser, però no biològicament. ■

LA CRISI CLIMÀTICA NO S'ATURA PER RES

La Llei de Canvi Climàtic i Transició Energètica, ara pendent de ser aprovada pel Senat, suposa un guany per a tots, però això no significa que els joves ens hàgim de conformar; està en joc el nostre futur.

MIREIA BLANCO LÓPEZ

La crisi climàtica actual és evident i les seves conseqüències són cada vegada més transcendents i severes. L'increment de la temperatura global del planeta, les contínues onades de calor i el retrocés de la línia de costa, entre d'altres, són producte de la situació crítica en què ens trobem. Com més temps esperem per reaccionar, més alarmant serà el futur de la Terra. Si seguim ignorant l'existència del canvi climàtic i continuem amb la sobreexplotació de les nostres terres, la matança de la biodiversitat, la dependència dels combustibles fòssils i l'emissió de gasos provocants de l'efecte hivernacle, tot anirà a pitjor.

Abans que les conseqüències siguin devastadores, els pròxims quatre anys són crucials per a la lluita contra els desastres que la mateixa espècie humana ha provocat. No ens enganyem, un particular no pot canviar la situació mundial. La solució recau en mans del govern, són ells els encarregats de prendre mesures per fer front a la situació. Davant d'una evident crisi ecològica, necessitem que les altes esferes prenguin consciència i facin tot el que està al seu abast per revertir els efectes climatològics nocius. Sembla que amb l'arribada de la COVID-19 el canvi climàtic ha quedat en segon lloc quan, de fet, hauria de ser a la inversa, ja que aquesta pandèmia és una prova més per demostrar que no som immortals. El consum sos-

tenible i de proximitat, el reciclatge i la reducció de plàstics i productes d'un sol ús són petites accions que adquireixen un gran valor si tothom les realitza.

El virus no ha aturat el desastre climàtic i la crisi sanitària és tan important com l'ecològica. Per aquesta raó, per tal d'aturar l'escalfament global, és imprescindible adquirir un nou model energètic renovable i prendre noves mesures que prohibeixin els plàstics i no generin més deixalles.

**"IF NOT ME,
WHO? IF NOT
NOW, WHEN?"**

EMMA WATSON

Sembla que hi ha un raig d'esperança gràcies a l'aplicació dels acords de París, que es comprenen en el Conveni Marc de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic, i les directives del Parlament i Consell europeus. A escala estatal, el Congrés dels Diputats espanyol ha aprovat recentment la Llei de Canvi Climàtic i Transició Energètica. Però, tal com indica el procediment legislatiu, encara falta la ratificació del Senat per entrar en vigor amb la seva publicació al Boletín Oficial del

Estado. La finalitat d'aquesta llei, impulsada pel PSOE i Unidas Podemos, és arribar a la neutralitat climàtica de cara al 2050 en el marc d'allò que estableixen els esmentats acords de París. El projecte de llei consta de 36 articles destinats a fer front als problemes mediambientals, basant-se en els principis establerts pel dret nacional, la Unió Europea i, especialment, el CMNUCC (Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic). En aquests articles es preveuen plans nacionals integrats d'energia i clima, així com d'adaptació al canvi climàtic, foment dels gasos renovables, recursos públics destinats a aquesta lluita... L'aprovació definitiva d'aquest projecte serà un petit pas envers un futur millor, una batalla guanyada.

La revolució energètica ens pertany als joves. Cal que aprofitem l'estudi per aprendre sobre el tema, poder contribuir així a solucionar els errors de les generacions passades i ser partidaris d'un futur sostenible. Es diu que només nosaltres mateixos som capaços de canviar el

nostre destí. Per tant, els joves d'avui som els que hem de lliurar aquesta batalla contra el canvi climàtic. La universitat és una manera d'aprendre, una eina per ajudar-nos a ser persones de profit, i l'hem d'utilitzar per adquirir tota mena de coneixements i enriquir-nos d'idees per canviar el món.

Cal posar fi a aquesta trifulga i lluitar per salvar el nostre planeta, la nostra llar. Mireia Blanco López. ■

UNA VIDA UNIVERSITÀRIA EN PLENITUD

BERNAT LLEIXÀ I BERGEL
President de deba-t.org

Segurament us hauran dit més d'una vegada (i més de dos i tres) que aprofiteu els anys a la universitat, que gaudiu de la joventut i de la vida estudiantil, perquè més endavant tot és molt diferent i s'arriben a enyorar els anys de pocs compromisos i certa autonomia vital. Segurament no acabeu d'estar-hi d'acord però, en la mesura del possible proveu de gaudir plenament el moment, no fos cas que el que ens diuen fos veritat.

Penso que hi ha part de veritat i part de mentida en aquesta idea comuna. No podem obviar que generalment tendim a magnificar el passat i aquest romanticisme ens amaga les llums i ombres de la joventut. En qualsevol cas, no és la meva pretensió desenvolupar un assaig sobre la percepció social de la joventut o alguna altra qüestió per l'estil, però sí que tinc clara una idea: per viure plenament els anys d'universitat, no podem conformar-nos amb el que ens ofereix el sistema educatiu, sinó que hem de buscar altres ocupacions (tant dins com fora de la universitat) per aprofundir

en aquelles qüestions que ens siguin més inspiradores, descobrir-ne de noves o senzillament mantenir la nostra activitat social més enllà dels plans docents i les directrius acadèmiques.

Vaig entrar a la Universitat Pompeu Fabra fa més de dos anys i ben aviat vaig tenir clar que una de les associacions que em podia oferir aquest complement –una barreja de coneixements afegits i un espai de trobada amb altres joves amb interessos semblants als meus (però visions contraposades sobre el món)– era deba-t.org. Vaig demanar informació per for-

mar-ne part i després d'un breu procés de selecció vaig esdevenir-ne membre.

Des d'aleshores la meua vida universitària ha estat molt més plena del que hauria estat si m'hagués conformat amb el que ofereixen els plans docents de les assignatures que he de cursar al meu grau. He tingut l'ocasió d'escoltar, aprendre i conversar amb acadèmics, experts, polítics i professionals de diferents àmbits en llocs com la mateixa Pompeu Fabra, però també en altres indrets de la ciutat de Barcelona.

La plataforma juvenil *deba-t.org* va néixer l'any 2009, quan tres estudiants de la UPF van decidir que s'havia de crear un espai de trobada en l'àmbit universitari per a joves amb interessos contraposats amb ganes d'aprendre i conèixer la política i la societat, i d'entendre (i entendre's) més. Des del primer moment, *deba-t.org* va dedicar-se a l'organització d'activitats com col·loquis o taules rodones per apropar diferents qüestions rellevants i d'actualitat als seus membres. Des d'aleshores ha explorat diferents i nous formats, ha augmentat les seves possibilitats i s'ha consolidat com una associació de referència en el seu àmbit, no només en l'àmbit universitari a Barcelona, sinó arreu.

Per tant, malgrat que el nom de l'associació pugui provocar confusió, *deba-t.org* no es dedica a organitzar debats entre estudiants a l'estil americà, tot al contrari: el mot *debat* fa referència a una concepció democràtica, plural i respectuosa del debat, a la contraposició d'idees i l'entesa entre diferents, fomentant sempre el pensament crític i els valors cívics que la nostra societat requereix.

Ara bé, per no quedar-me en la teoria, permeteu-me que posi alguns exemples que mostrin com s'articula l'activitat de *deba-t.org* en l'actualitat. Exclusivament per als membres de l'associació, s'organitzen regularment

col·loquis i altres activitats en les quals, en un ambient més recollit que els actes públics, els convidats –habitualment personalitats destacades del món polític i social– exposen els seus punts de vista i conversen amb els assistents. També organitzem activitats públiques, com ara taules rodones o diàlegs públics, en què experts i/o

altres personalitats dialoguen sobre qüestions de rellevància política, actualitat o importància acadèmica. Als actes organitzats per *deba-t.org* han assistit des de presidents de la Generalitat de Catalunya fins a experts de reconegut prestigi, passant per representants polítics de totes les cambres i institucions o membres de diferents governs.

A banda de tot això, *deba-t.org* s'encarrega de l'organització dels debats electorals a l'UPF des de fa més de deu anys. Participa en eleccions municipals, parlamentàries, generals i europees, però també en les eleccions a rector. *Deba-t.org* s'ha convertit en una associació de referència en aquest àmbit, i bona mostra d'això és la seva presència en debats entre candidats que concorren a les eleccions en els primers llocs de la seva llista.

I, per si tot això fos poc, *deba-t.org* té aliances amb entitats molt diferents de la nostra societat, cosa que permet als seus socis i sòcies gaudir d'oportunitats excepcionals. Per exemple, cada dissabte un membre de *deba-t.org* participa en la tertúlia del programa *Són 4 dies* de Ràdio4, col·laborem periòdicament amb organismes com l'Institut Europeu de la Mediterrània, la representació de les Institucions Europees a Barcelona, UPF Igualtat o la revista *Ciutat Nova*, entre d'altres. A més, cada curs organitzem el Programa Agora, unes jornades d'intercanvi amb estudiants universitaris de Madrid que resideixen al CMU Chamínade.

Podria seguir enumerant altres aspectes positius de l'associació, i és que, per exemple, tenim un blog, *Contras-t*, on els socis i sòcies poden publicar articles, però us convido a formar-ne part i descobrir-ho pel vostre compte. Amb pandèmia o sense, el pas del temps és inevitable i estar en una associació com *deba-t.org* és un complement a la vostra formació que de ben segur valorareu enormement quan acabeu l'etapa universitària perquè haureu tingut una vida universitària en plenitud. ■

ARA? JNC, EN ACTE DE SERVEI

Abril de 1980, Platja d'Aro. Entre reunions i reunions del jovent de caràcter catalanista, preocupat pel futur del país, neix la Joventut Nacionalista de Catalunya, de les institucions de Catalunya, treballant per la independència des dels nostres inicis fins al dia d'avui. Defensors acèrrims de l'esperit de l'1 d'octubre i de les successives manifestacions per reclamar la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats.

Avui, en aquest article, el GAU de la JNC a la UPF ens donem a conèixer a la nostra comunitat universitària, presents des dels inicis de la universitat, lluitant per la llibertat del país, ara amb més força que mai, preparats per encarar nous reptes i lluites. Preparats per defensar la independència, el liberalisme, el feminisme, la universitat en català, una universitat sostenible amb el medi ambient, la laïcitat de la nostra universitat i el progrés en tots els seus àmbits.

És per això que necessitem la vostra veu, per enfortir la nostra defensa d'una universitat en català, per reclamar major visibilitat i empoderament de l'emprenedoria, per reforçar les relacions entre l'empresa privada i la nostra universitat, per dotar a l'alumnat de més oportunitats, per garantir que tots els contractes de pràctiques siguin remunerats, per exigir una millora de les condicions laborals dels doctorands de la UPF. Per aquests motius i més et necessitem, per donar veu a les teves idees, per enfortir i treballar pel país, perquè som com tu. —

**Participa en el GAU
de la JNC a la UPF,
en acte de servei.**

CONTACTA AMB EL GAU

gaujncupf@gmail.com

PRÁCTICAS INTERNACIONALES AIESEC

AIESEC es una organización internacional sin ánimo de lucro, presente en más de 110 países y territorios, formada por jóvenes universitarios y recién graduados los cuales tienen la posibilidad de desarrollar habilidades de liderazgo, gestión, trabajo en equipo y experiencia internacional. Ofrecemos una experiencia integrada, compuesta de oportunidades de intercambio profesional y social a jóvenes para que descubran su potencial mientras generan un impacto positivo en la sociedad.

En nuestro programa *Outgoing Global Talent* ofrecemos prácticas internacionales en diferentes campos de estudio.

Aplica tus habilidades y conocimientos en un ambiente práctico. Consigue de 9 a 78 semanas de experiencia profesional en el extranjero y trabaja en nuevas culturas y empresas. Lleva tu carrera profesional al siguiente nivel aprendiendo de forma práctica.

¿POR QUÉ GLOBAL TALENT?

- Las empresas quieren talento internacional
- Podrás ganar experiencia en nuevos entornos interculturales, obtener nuevas habilidades que añadan un valor extra a tu carrera
- Descubrirás la empresa para ti
- Encontrarás una oportunidad que se adapte a tu nivel de experiencia y conocimiento
- Obtendrás una ventaja profesional
- Nuestras empresas colaboradoras se dedican a proporcionarte una experiencia de liderazgo enriquecedora que te pondrá por delante de los demás.

iRegístrate en aiesec.org y no te preocupes por lo demás!

AIESEC te proporcionará el apoyo que necesites y estará allí en cada paso del camino antes de que empieces tu proyecto y durante tu estancia en el extranjero.

VERMELL

Bars pb9 i mar

Dos dels tres campus de la UPF no han reobert els seus bars tot i la represa d'algunes classes presencials. No tots els estudiants podem tornar a casa entre classes!

Tweets fora de lloc

El masclisme, classisme i racisme no estan permesos a la comunitat universitària, ni en alumnes ni en professors.

TARONJA

Graduacions setembre

Molt agraïts i agraïdes de poder celebrar una graduació! Però deixa un regust agredolç haver d'esperar tot l'estiu.

VERD

Tornada seminaris presencials

Tornar tots els cursos a les aules i poder-nos veure les cares, com a mínim un dia, ajuda a tornar a la vida universitària.

Bar obert Ciutadella

Però el que més ajuda a tornar a la vida universitària és el bar obert! Ara només falten les cerquesades i la festa major!

SACU

Associacions! Si necessiteu suport i assessorament, el Servei d'Atenció a la Comunitat Universitària (SACU) us pot ajudar:

AL RESCAT!

- A la realització d'activitats (presencials o virtuals).
- Al funcionament diari de la vostra associació (ajuts econòmics, despatxos, espais...).
- A la difusió de les vostres activitats.
- En tot allò (intentarem) que considereu necessari...
- Trobareu més informació a la pàgina web (upf.edu/participacio) adreçada a les associacions i podeu contactar amb nosaltres a través del CAU.

Encantades de poder-vos ajudar!

CONTACTA AMB NOSALTRES

Vols redactar a la revista o fer arribar una proposta al Consell d'Estudiants? Posa't en contacte amb nosaltres via:

ceupf@upf.edu

facebook.com/ceupf

[@CEUPF](https://twitter.com/CEUPF)
